

ŠTEVERJANSKI VESTNIK

Števerjan, Trig Svobode, 6

Izidaje enkrat na mesec

Izdaja S.K.P.D. »Francišak B. Seclaj« iz Števerjana

Registriran na sodišču v Gorici, dne 7. marca 1969, števil. 72

UREDILCI: FRANKA PADOVAN, IVAN VOGRNIČ, DAMJAN TERPIN

UPRAVNI SVET: MIRKO HUMAR, BORIS HLADNIK, EDI HLEDE (Odgovorni urednik) — Lasten tisk

OPREMILO:

SARA KOMJANC - FLORIJA LANGO
BRANKO TERČIČ - JELKO KOMJANC

SLIKA: DAVID PINTAR

Števerjan,

December 1985

Leto XVII Štev. 9

Vesel in blagoslovljen Božič,
srečno in uspehov polno 1 9 8 6

Vam želijo:

S.K.P.D. "F.B. SEDEJ"

Ans. "Lojze Hlede"

Mešani pevski zbor

Mladinski zbor

Š.Z. "Brda"

Glasbena šola

Dramska družina

Števerjanski vestnik

Števerjanski skavti in skavtinje
volčiči in veverice

Župnijski pastoralni svet

Dekliški zbor

Spedizione in Abb. Postale Gr. IV - 70% - Autoriz. Prov.le PT GO

Periodico trimestrale

II° supplemento al n° 4 1895

UČIMO SE OD TISTIŃ, KI SO MODREJŠI OD NAS !

- Tisti, ki stori kaj dobrega, naj molči; tisti, ki mu je bilo dobro de
lo storjeno, naj pripoveduje.

(Seneĸa)

- Najboljši del ĉlovekovega življenja so njegova mala, brezimna , poza -
bljena dela dobrote in ljubezni.

(W. Wordsworth)

- Brez trpljenja je ĉloveku teŹko biti dober.

(Vladimir Levstik)

- Nobena stvar ne naredi ĉloveka sreĉnejšega kot njegovo prepriĉanje, da
je naredil najboljše, kar je mogel.

(M. Pupin)

- Pravi prijatelj so tisti, ki nas spodbujajo, da delamo dobro.

(Kit. pregovor)

- Ne poznam nobenega bolj zanesljivega znamenja zrelosti kot je dobrot.

(L.N. Tolstoj)

- Ostal boš mlad, dokler boš sprejemljiv za glas narave, ĉloveka, Neskon
ĉnega.

(Mc Arthur)

- Najlepše živiš takole: zaupaj v Boga, ohrani mir srca, vselej glej z
dobre strani in delaĹ dobro vsem, nikoli ne delaĹ zlega.

(PapeŹ Janez Dobri)

- Bodite dobri, velikodušni, ĉisti , polni spoštovanja, iskreni! In z
navdušenjem ustvarjajte svet, ki bo boljši, kot je bil svet vaših oĉetov.

(Konc. posl. mladim)

- Mdor Źeli biti dober, je Źe dober.

(Baelichene)

- Samo v boleĉini, zlu in sovraštvu se ĉlovek uĉi, kaj je dobro.

(BoŹidar KneŹeviĉ)

- Veĉina ljudi je bolj sposobna za velika, kakor pa za dobra dejanja.

(Montesquieu)

ROJEN JE REŠENIK.

Sveti večer je nocoj. Vsa narava se raduje, vse hvali Boga, da je poslal na svet Odrešenika. Deca ob jaslicah veselo prepeva, čisti nedolžni glasovi se razlegajo po sobi. Stara mati pripoveduje najmlajšemu o svojem najsmrenejšem svetem večeru. Ded sedi sključen v kotu, na nosu mu vise stara očala, v roki drži pipec in izrezuje Jožku pastirčka, ki ga bo postavil k jaslicam. Vsi se vesele v tej skromni sobi, ki je pristno kmečka, polna tiste prijazne preproste domačnosti, ki je tako značilna za kmečko hišo. Slovesno tišino, ki vlada v naravi, pretrgajo glasovi pritrkovanja in zvonjenja in se razlegajo po dolini. Ti glasovi vabijo vaščane, stare in mlade, k polnočnici. Tudi v tisti družini sta se odpravljala starejša sinova Matevž in Jožek skupno s sosedomi. Mati ju je skrbno oblekla in jima ukazala, naj nikar ne razgrajata po cesti in v cerkvi, rekoč, da na sveti večer, ko se Jezušček rodi, mora biti vsakdo miren in pobožno moliti. Samo tako jima bo Dete podelilo božji blagoslov.

Med potjo do cerkve so fantje in dekleta, stari in deca veselo prepevali božične pesmi in so se vmes veselo pogovarjali in izmenjevali božična voščila. Čim bolj so se bližali cerkvi, tem več se jih je nabralo, kajti vedno več stranskih poti se je stikalo s cesto, ki je vodila k cerkvi. Naposled so med petjem, ukanjem in veselim govorjenjem prispeli na vaški trg pred cerkvijo. Trg krasi velika košata lipa, ki stoji sredi trga. V svitu lune, zvezd, "f. cal" in umetnih ognjev se je tisti beli pesek, s katerim je bil posut trg, kar svetil. Zvonovi so veselo peli, saj so pritrkovalci s svojim pritrkovanjem izražali vse veselje svojega srca do Deteta, tako da je slehernemu srce kar prekipevalo od blaženosti in sreče.

Cerkev se je napolnila. S kora so zadonele orgle in pevci so zapeli: "Hvala večnemu Bogu..."

Gospod je začel brati sv. mašo in ko je končal, so pevci zapeli še priljubljeno božično "Kaj se vam zdi ..."

Otroci so se le težko ločili od jaslic. Na poti domov so polni veselja peli stare božične pesmi.

Iztok
Za božič leta 1955

Voščilo pesnika Ivana Malavašiča

Od našega prijatelja, pesnika Ivana Malavašiča, smo prejeli sledeče voščilo:

Spoštovani!

Vesele Božične praznike in uspešno leto 1986. Želi Vam in društvu Sedej ter ansamblu Hlede, pa obehem še vsem Števerjancem.

Ivan Malavašič

SREČNO VSEM

In zopet leto se poslavlja -
že mnogokrat se je tako -
in mlado, novo nas pozdravlja,
tako kot lani je bilo.

Voščili smo tedaj si srečo,
veselje, zdravje, mir srca;
ko smo stopili v novo leto -
v obeh le radost je bila.

A leto je bilo kot vsako,
pomalem vsega je bilo;
oko nam vedno ni žarelo
in zmeraj ni bilo lahko.

Voščila pač lepo zvenijo,
a nič, prav nič ne spremene,
le mrtvo, kako krik, donijo,
če trdo, hladno je srce!

Umrli mnogi so prerano,
ker zanje kruha ni bilo;
še vedno milijoni vdano
po cesti lakote gredo.

A sonce sveti vsem enako,
enako greje vse ljudi;
ne ve za srečo, ne za bedo,
za dobre ne za slabe dni.
Palače greje bogatinov,
razkošna mesta in vasi
in sveti na puščavo sivo,
kjer bele se bleste kosti.

Na polja sveti posejana,
kjer žitno klasje valovi,
enako na bojišča znana,
kjer mrtvih tisoče leži.

Na ječe sveti, taborišča,
na karneval prepolni norčij,
na tiste, ki jih žalost stiska,
na one, ki so brez vesti.

Le kdaj prišlo bo tisto leto,
ko bo za vse ljudi lepo,
da v srečo zemljo bo odelo,
pregnalo iz vseh src temo?

Morda takrat, če bi ljubezen
pognala v vsakem srcu cvet
in nezaupanja, sovraštva
se rešil bi nesrečni svet!

Tedaj stopili v krog bi bratje -
iskrene bi bile želje!
Objeli bi se - sreče svetje -
in kruha bi bilo za vse!

Bo kdaj ta čas čez svet korakal? -
Le skromno upanje brli! -
Premnog, ki ga težko je čakal -
v preranem grobu mirno spil!

A mi pa v srca si pogledjmo,
če tam ljubezni cvet brat!
Le po pravici si povejmo:
Smo kaj storili za ljudi?

Ko bomo si voščili srečo
in glasno bo donel refren,
ljubezen, v srcih porojeno,
pošljimo v dar prav vsem ljudem!

Ivan Malavašič

Peneča vina

Pred par dnevi sem po radju slišal, da samo Francozi lahko nazivajo svoja peneča vina z nazivom šampanje ali "champagne", ker^{so} jih oni prvi pridelali, zato samo oni lahko uporabljajo to izvirno ime. Ker se bližajo prazniki, med katerimi bomo najbrž večkrat nazdravili s tem vinom, sem sklenil, da tokrat napišem nekaj o tem izvrstnem vinu.

Peneče vino je posebno vino, ki ima v sebi ogljikov dvokis (CO_2). V odjemalcu to vzbudi navdušenje bodisi takrat, ko odpre steklenico in ga naliže, ko nastanejo pena z majhnimi mehurčki, kot takrat, ko ga popije, zaradi njegovega posebnega okusa in vonja.

Danes razlikujemo med naravnim in "umetnim" penečim vinom. Način pridobivanja ogljikovega dvokisa predstavlja mejo med obema. Pri naravnih penečih vinih ga pridobivamo namreč po - naravni poti: z vretjem pod pritiskom v posebnih posodah in s pomočjo posebnih glivic. Z umetnim dodajanjem ogljikovega dvokisa pa smo že zdavnaj opravili, saj tako pridobljeno peneče vino nima, po kvaliteti, kaj opraviti s t.i. naravnim. Razliko spoznamo tudi na drug način: pena in mehurčki, ki nastanejo ko nalijemo naravno peneče vino so majhni in trajajo precej časa. Pri "umetnem" pa so mehurčki precej večji in takoj zginejo.

Naravna peneča vina se potem razlikujejo še po načinu njihovega predelovanja. Obstaja tako sistem "chamenoise", po katerem vino vre pod pritiskom v steklenicah in sistem "charmat", po katerem vino vre pod pritiskom v posebnih zaprtih sodih.

Sistem "chamenoise" je bil prvi uporabljen. Izumil ga ji ob koncu XVII. stoletja francoski pater Dominik Perignon, ki je s svojim vinom zelo navdušil takratnega svojega kralja.

Za pripravo penečega vina po tem sistemu uporabljamo grozdje vseh vrst Pinota, med katerimi mora pa biti vsaj 50% Črnega Pinota. Grozdje rahlo stisnemo in mu dodamo 8-10 g/hl žvepla in posebnega premoga da mošt izgubi temno barvo. Nato ga pretočimo v 200-litrske sode, kjer se opravi prvo vrenje, ki se vrši pri nizki temperaturi (17-18 °C). Po končanem vrenju ga filtriramo. Potem ga zmešamo ali "režemo" z majhnimi količinami najboljših vin iz prejšnjih letin. Temu opraviilu pravimo s francoskim izrazom "coutage". Nato

ga pretočimo v steklenice, mu dodamo sladkor in posebne glivice. Vino mora imeti 25g/l sladkorja, saj ta količina ustvari v steklenici pritisk 6 atm. Steklenice nato zamašimo in jih shranimo v vodoravni legi v kletih, v katerih je temperatura od 10 do 12 °C. Tem opravičilo pravimo prise de mose in entrillage. Po treh mesecih bomo v steklenicah imeli kot že rečeno 5 do 6 atm. pritiska. Teda j moramo steklenice prenesti v mrzlejši prostor (7-10 °C) in jih hraniti 1-3 leta ali celo več. Več čsa bodo steklenice v tem ambientu, boljša bo kvaliteta šampanjca. S tem pa postopek še ni končan. Steklenice v vodoravni legi moramo nato pazljivo postaviti na posebna stojala (pupitre), na katerih se steklenice v približno dveh mesecih premaknejo iz vodoravne lege v pokončno, z zamaškom navzdol (remuage), tako da se drožje pomakne proti zamašku. To je zelo zahtevno opravilo. Vsako steklenico posebej je treba vsak dan malo stresti in jo nekoliko obrniti okrog sebe, tako da v enem tednu se zavrti okrog svoje osi; obenem jo je treba premikati proti pokončnemu položaju. Ker je to delo zelo zahtevno in ročno, je v tem primeru cena takega penečega vina še večja. Ko je končno steklenica v pokončni legi, preidemo k drugemu delu postopka (degorgement), po katerem odstranimo drožje. Za to obstajata dva sistema: "a la volée" in "a la gace" Prvi je tradicionalen in zahteva izredno spretnost. Steklenici, obrnjeni z zamaškom navzdol, odstranimo zamašek s posebnimi kleščami in ga nadomestimo z drugim, začasnim. Tako je bilo odstranjeno drožje, pri čemer pa smo izgubili tudi nekaj vina. Zelo spretni mojster pri tem opravičilo izgubi le 2 do 5 mililitrov vina.

Po sistemu "a la glâce" pa s posebnim strojem zmrzujemo drožje v grlu steklenice in kak milimeter vina nad njim (steklenica je namreč obrnjena navzdol). Steklenico odmašimo in košček ledu zleti iz nje.

Ko zaključimo to opravilo, dodamo vinu "liqueur de expedition", katerega recept je tajnost vsakega proizvajalca šampanjca. Vsekakor pa je sestavljen iz zelo kvalitetnega vina, kekega likerja, saharaže in drugih snovi. Steklenice nato zamašimo in šampanjc je pripravljen.

Bolj "industrijski" pa je sistem "Charmat" po katerem pridelujejo znane Cartizze, Prosecco, Asti in druga italijanska peneča vina. Pri tem poteka prvo vretje v normalnih sodih. Nato vino pretočimo v posebne sode (autoclavi), v katerih vre pod pritiskom. Dodamo mu sladkor in posebne glivice. Nato sod zapremo in po 15-30 dneh je peneče vino pripravljeno. Nato ga še fil

tiramo in ustekleničimo s posebnimi stroji, pri katerih je vino vedno pod pritiskom. Ko je ustekleničeno, mu dodamo še liqueur de expedition in stekle nice shranimo 2 do 3 mesece. S tem je postopek zaključen.

Iz tega je razvidno, da šampanjc ni enostavna zadeva, saj zahteva zelo izurjeno kletarsko tehniko in je njegova predelava tudi zelo dolga. Nič čudnega torej, če je njegova cena tako visoka. Seveda pa gre za vino, ki ga ne pijemo ob vsakem obedu, pač pa ga ponudimo le ob izrednih proložnostih.

Poudariti moram še, da so se tudi nekateri števerjanski vinogradniki lotili poskusne pridelave penečih vin.

Vogrič Ivan

Uspeh Števerjanskega mladinskega zbora na "Mali cecilijanki"

Stara in lepa tradicija je, da se 8. decembra, na praznik Brezmadežne, odvijá v Katoliškem domu v Gorici Mala Cecilijanka, zborovska revija naših otrok in mladine. Poudaril bi veliko važnost zborovske revije, skrbi za pevske naraščaj, ki se bo v prihodnjosti vključil v odrasle zборе. Velik pomen pa ima tudi sama pevska in stem umetniška vzgoja pri mladini, saj prav v mladostnih letih se človek navduši za bogat pesniški svet, ki ga obdaja.

Tako se je tudi letos, 8. decembra odvijala Mala Cecilijanka v dvorani Katoliškega doma. Skupno je nastopilo osem zborov s cele Goriške. Na začetku je spregovorila g.a. Adela Ferletič - Podveršič, ki je poudarila velik pomen, ki ga imajo mladinski zbori na cerkvenem in prosvetnem področju.

Na Cecilijanki se je kot že vrsto let, predstavil tudi številni zbor iz Števerjana, ki ga vodi Anka Černic. Zapel je naslednje pesmi: J.S. Bacha "Dudaš", Gillerja "Pesem mlinskega kolesa" in Kupperja "Fiki Kopelski". Mladi Števerjanci so pesmi zelo lepo in čustveno zapeli, v zameno pa so dobili topel aplavz številnega občinstva. Za dober nastop gre zahvala dirigentki, ki še vrsto že vrsto let spremlja zbor na vseh prireditvah in vodi obenem še zbor iz Plešivega. Seveda je treba pohvaliti tudi otroke in njihove starše, ki jih pošiljajo na tedenske vaje. Prepričani smo, da bomo videli v bodoče še tako številen števerjanski zbor. Ne smemo pozabiti tudi Alenke Černic, ki vodi mladinski zbor iz Sovodenj. Tudi ta je nastopil na Mali Ce-

cilijanki. Poleg teh treh zborov so nastopili še: cerkveni mladinski zbor iz Štandreža, mladinski zbor iz Rupe-Peči, cerkveni mladinski zbor iz Podgorice, iz Jamelj in mladinski zbor "Kekec" iz Gorice.

Vsi skupaj so pod vodstvom Alenke Černic, ob spremljavi Hilarija Lavrenčiča, zapeli pesem "Veš o Marija", ki je tudi zaključila letošnjo Malo Cecilijanko.

Matjaž Terčič

oooooooooooooooooooo
ssssssssssssssssssss
oooooooooooooooooooo

Ansambl "Lojzeta Hledeta" na TV KOPER

Koperska televizija je pred kratkim pripravila slovensko oddajo in je kot predstavnika zamejcev izbrala ansambl "Lojzeta Hledeta". Člani so se radi odzvali vabilu in se tako udeležili snemanja, ki je bilo v vasi Tupelče blizu Štanjela na Krasu. Podobno oddajo je že lansko leto snemala lju - bljanska televizija, oddajala pa jo je na Silvestrov večer. Ljubljanska televizija je posnela samo eno skladbo in sicer "Večer v Števerjanu. Tokrat pa so jih posneli več. Ekipa, ki je snemala oddajo je celo povzela scenarij in ga zrežirala na besedilo Hledetove pesmi.

Snemanje je potekalo v borovem gozdiču ob lovski koči, katero so izkoristili za notranje scene. Koča je na novo zgrajena in je kot za nalašč prirejena za taka snemanja.

Če smo lansko leto videli Hledetovce na Silvestrov večer, nas bodo leto⁸⁹ koprski televiziji razveselili tako 31. 12. t.l. kot prvega januarja ob 19h v oddaji "Odprta meja".

L.H.

IMENA NAJ BODO SLOVENSKA

Mnogi Slovenci imamo danes svoja imena in priimke na uradnih dokumentih zapisana v italijanski, večkrat celo popačeni obliki. Vzrok temu je z ene strani fašistično preganjanje našega naroda, ki mu v tem temnem obdobju ni bilo dovoljeno niti to, da bi ohranil slovensko ime in priimek. Potujčevanje oz. portaliančevanje naših priimkov in prepoved dajanja slovenskih imen sta nepopravljivo oškodovala naš narod. Žal pa tudi zlom fašizma in nova, demokratična republika Italija nista Slovincem vrnila tistih pravic in povrnila škode, ki smo jo utrpeli v tem obdobju.

Tako je baje do leta 1965 še veljal npr. zakon, da se otrokom ne sme dajati "tujih" imen. Tako imamo danes ... Giovannija, Francesca, Pietra namesto Ivanov Francetov in Petrov. Zakon za globalno zaščito naše manjšine bi moral rešiti tudi tovrstne probleme s tem, da bi olajšal proceduro za vračanje priimkov in imen v prvotno, slovensko obliko. Vemo pa, koliko let ga že čakamo, kljub temu da se nam ves čas zdi, da ga bomo zdaj zdaj končno dobili.

Mladinska sekcija Slovenske skupnosti je sklenila, da tem težavam, zlasti mladih, pride naproti. Veliko je namreč takih, ki bi svoje ime ali priimek, kljub relativnim težavam, radi spremenili v slovensko obliko. Ker je procedura, ki zadeva spremembo imena enostavnejša od tiste, ki zadeva priimek, je Mladinska sekcija ^{z enkrat} pripravila posebno brošuro, v kateri so jasno in čim bolj enostavno a hkrati potanko ponažorjeni vsi dokumenti in prošnje, ki so potrebni za ta postopek. Navaja tudi urade in njih naslove, do katerih se bomo morali obrniti, če se bomo hoteli poslužiti te možnosti. Z njo bo tako lahko vsakdo, brez kateregakoli posebnega znanja in izkušenj na tem področju, lahko svoje ime v zelo kratkem času spremenil v slovensko obliko. Postopek traja namreč približno tri mesece, med katerimi je treba napisati in izpolniti približno pet prošenj in si priskrbeti nekaj dokumentov. Pri stojni uradi pa so občine, sodišče in prizivno sodišče. Cena celega postopka pa je približno 50.000 L.

Naj dodam še, da pri vsem tem ni treba prenoviti vseh osebnih dokumentov pač pa je dovolj, razen v redkih primerih, vpis spremembe. Ko dokument izpade, pa ga obnovimo z novim imenom.

Brošura bo izšla v januarju in bo na razpolago pri odbornikih Mladinske sekcije Slovenske skupnosti.

Damijan Terpin

52. ZASEDANJE ITALIJANSKO-JUGOSLOVANSKE TRGOVINSKE ZBORNICE

V Milanu je bilo pred dnevi zasedanje važne ustanove, ki deluje med Italijo in Jugoslavijo in usklajuje meddržavni trgovinski promet. Sicer ne zanima pobliže vseh Steverjancev. Vseeno se nam je zdelo prav, da o tem spregovorimo spričo dejstva, da zavzema v tem organizmu važno vlogo naš domačin Hadrijan Corsi, ki je na milanskem zasedanju imel tudi pomemben referat v imenu goriške trgovinske zbornice. Pred nedavnim je bil namreč imenovan za predsednika goriške delegacije Trgovinske zbornice Ital-Jug.

Poročilo je seveda podal v italijanskem jeziku in ga v taki obliki tu ponatiskujemo, kakor je bil objavljen v italijanskem tisku.

II 52° CONVEGNO DELLE CAMERE DI COMMERCIO ITALO-JUGOSLAVA

CORSI je dejal:

Nel porgere a tutti i convenuti il saluto della Camera di Commercio di Gorizia e mio personale, sento il dovere di esprimere il più vivo compiacimento al Presidente della Camera di Commercio italo-jugoslava, dott. Romoli, ed al Presidente della Camera di Commercio jugoslavo-italiana, ing. Bajic, per il prezioso contributo costantemente offerto dai loro Enti allo sviluppo delle relazioni economiche fra Italia e Jugoslavia.

Mi sia del pari concesso di plaudire calorosamente l'ing. Zuccoli per l'appassionato impegno con cui ha retto fin dalle origini la presidenza della sezione italiana della Camera Mista.

Non posso tuttavia esimermi, pur nella lieta circostanza, dal sottolineare che attualmente alcune ombre stanno offuscando il quadro della collaborazione fra i nostri due Paesi. Mi riferisco, in particolare, ai recenti provvedimenti adottati dal Governo di Belgrado per ridurre l'attività dei Conti Autonomi di Gorizia e Trieste. Queste limitazioni, anche se dettate da motivi oggettivamente fondati sul piano generale (ovvero dalla necessità per la Jugoslavia di privilegiare le importazioni di prodotti di base per l'industria e di riequilibrare la bilancia valutaria) sono però ricadute pesantemente sugli operatori delle fasce frontaliere, suscitando comprensibili allarmi e notevoli perplessità in quanto appellano molto lontano dallo spirito con cui sono stati sottoscritti l'Accordo di Roma del 31 marzo 1955 e l'Accordo di Osimo sulla cooperazione economica. Aggiungasi che da fonti autorevoli è giunta l'inopi-

nata anticipazione di un possibile trasferimento a Conto Estero delle attuali disponibilità di pagamento dei suddetti Conti Autonomi (circa 50 miliardi di lire).

Analogo sconcerto hanno provocato e continuano a provocare le rigide misure di restrizione valutaria applicate dalle Autorità jugoslave nell'ambito dell'autotrasporto merci. La pratica impossibilità per i vettori d'oltre confine di pagare in valuta i servizi di autotrasporto loro prestati da operatori stranieri, oltre ad avere carattere protezionistico, si è infatti rivelata estremamente penalizzante per gli autotrasportatori isontini (più di 250 aziende, con circa 600 automezzi e 700 addetti) che negli ultimi quattro anni hanno visto inaridirsi — anche per i gravosi pedaggi richiesti per l'attraversamento del territorio jugoslavo — quelle fonti di lavoro su cui avevano basato per decenni la loro esistenza e il loro sviluppo. Al riguardo ritengo che utili indicazioni potranno scaturire, proprio in questa sede, dello specifico Gruppo di Lavoro alla cui attenzione, la Camera di Commercio di Gorizia porrà un'apposita nota sulla situazione dianzi delineata.

Mi sembra poi opportuno far presente che le suddette restrizioni, nell'esercitare riflessi negativi anche su numerose altre attività connesse o collaterali ai settori operativi direttamente interessati (come la Case di Spedizione), minacciano fra l'altro, di vanificare un importante e funzionale complesso di strutture, quali la Stazione confinaria di Gorizia — Sant'Andrea e l'adiacente Autoporto (di cui è prossima la costruzione del secondo lotto) che avrebbero invece dovuto costituire gli strumenti indispensabili per ampliare l'interscambio commerciale italo-jugoslavo e, favorire nel contempo, lo sviluppo dei traffici fra la CEE e l'Est Europeo.

L'importanza del ruolo assegnato alle strutture confinarie goriziane, comprese quelle sorte al di là della linea di demarcazione, risulta del resto evidentissima quando si pensi che l'autostrada pedana, a sua volta collegata con quella d'oltralpe, giunge nelle immediate vicinanze della frontiera. Sarebbe pertanto controproducente per la Ju-

goslavia minuire con provvedimenti, pur dettati da esigenze contingenti, le enormi potenzialità di questo economico ossaia di questa preziosa via di comunicazione che, in prospettiva, dovrebbe venir prolungata fino a Radrito per immergersi, senza soluzione di continuità, nel sistema autostradale jugoslavo.

Non è mia intenzione tediare oltre l'auditorio con motivi di preoccupazione che in sede locale possono aver assunto aspetti e risonanze di gran lunga maggiori che altrove. Spero tuttavia che le competenti Autorità dei nostri due Paesi sappiano trovare entro termini ragionevoli gli strumenti più adeguati per superare le attuali difficoltà, con la dovuta considerazione per i problemi e le aspirazioni delle zone di frontiera, dal momento che l'ottimo livello delle relazioni italo-jugoslave dipende in buona parte dalla volontà di collaborazione che contraddistingue le genti di confine.

Non si dimentichi, oltretutto, che gli Accordi di cui poc'anzi ho fatto cenno, sono stati stipulati appunto per promuovere e sostenere il dialogo economico fra tali zone, che, nonostante le divisioni provocate dall'ultimo conflitto, posseggono una sostanziale comunanza di tradizioni, interessi e vincoli affettivi. Ogni intervento, destinato ad incidere direttamente su questa ineguagliata realtà deve quindi essere considerato inattuale e inopportuno.

izrezki iz časopisov....

" IZVOLJEN SEM BIL KOT PREDSTAVNIK SLOVENSKE SKUPNOSTI IN NA TEM MESTU BOM OSTAL, DOKLER SLOVENSKA SKUPNOST NE BO ODLOČILA DRUGAČE."

To so ponosne besede slovenskega župana v Nabrežini.

Ker je intervju Mladike z Bojanom Brezigarjem nekako povezan z našo, števerjansko stvarnostjo ga priobčujemo v fotokopiji. Povemo naj le, da je Bojan Brezigar župan občine DEVIN -NABREŽINA, ki zavzema veliko važnost v slovenskem zamejstvu. Šte je nad 7 tisoč prebivalcev, kar je skoro za desetkrat več, kakor jih ima števerjanska občina. Lahko si že s tem razmerjem mislimo na važnost števerjanskega ali na - brežinskega županovanja; pa na desetkrat večje probleme in težave. (Obenem bi radi opozorili na mesečnik MLADIKA, ki izhaja v Trstu že 29. leto in bi bilo prav, da bi nanj bila naročena sleherna števerjanska družina!).

Intervju

B. Brezigar: »Za Slovence so bila daleč najbolj negativna tista obdobja, ko smo bili vsi potisnjeni v opozicijo«

Po petih mesecih pogajanj so na Tržaškem v občini Devin-Nabrežina končno dobili župana. Ta je svetovalec SSK Bojan Brezigar, nekdanji odbornik tržaške pokrajine in v prejšnji mandatni dobi odbornik za urbanistiko devinsko-nabrežinske občinske uprave. Bojan Brezigar je postal župan po dogovoru med strankami DC (Kriščanska demokracija), PSI (Italijanska socialistična stranka) in SSK (Slovenska skupnost). Ta sporazum je prišel nekako nepričakovano in pomeni preobrat v občini, katero so prej deset let vodili komunisti in socialisti, zadnja štiri leta pa tudi Slovenska skupnost. Za Slovensko skupnost je verjetno važno predvsem to, da je s sklenjenjem sporazumom dobila svojega edinega župana v deželi, potem ko je po dolgih letih prišlo do preobrata v števerjanski občini, kjer je ta stranka prešla v opozicijo. Bojan Brezigar je časnikar Primorskega dnevnika. Do pred kratkim je bil njegov dopisnik v Rimu.

MLADIKA: Dopisnik v Rimu in župan v Devinu-Nabrežini: ali je mogoče uskladiati oboje?

BREZIGAR: Ne, tega nikakor ni mogoče uskladiati. Z izvolitvijo za župana sem moral pustiti dopisniško mesto v Rimu, kajti devinsko-nabrežinska občina terjata človeka, vsako-dnevno prisotnost za reševanje neštevitih vprašanj. Reči moram, da včasih pogršam rimsko dopisništvo, ki mi je omogočilo, da sem tudi na

MLADIKA

IZHAJA DESETKRÁT V LETU

LETO XXIX. - ŠTEVILKA 9

našo dogajanja gledal z drugačnega zornega kota, vendar sem že od vsega začetka vedel, da obih obveznosti ni mogoče uskladiati. Tako sem se pač vrnil v Trst.

MLADIKA: Po izgubi županskega mesta v Števerjanu si postal Ti edini slovenski župan v deželi, izvoljen na listi SSK. Pred Števerjanom je do podobnega preokreta prišlo že pred leti na Repentabru. Zdi se, da je za SSK županska mesta lažje izgubiti kot pridobiti. Tudi župansko mesto v Devinu-Nabrežini naj bi menda ne trajalo vsó mandatno dobo. Je to res?

BREZIGAR: O tem, kdo bo župan in kako dolgo bo to ostal, smo se pogajali več kot pet mesecev. Nobenega sporazuma menda ni bilo tako težko doseči kot tega nabrežinskega in to dokazuje koščljivost stanja v devinsko-nabrežinski občini. Sedaj je sporazum dosežen in Slovenska skupnost je izvolila svojega župana. Se ni

koli nismo bili brez nobenega župana in misim da Slovenski skupnosti pritiče vsaj eno župansko mesto, neglede na številčne razmere v posameznih občinah. Vsekakor pa je moj odgovor na vprašanje zelo jase in zelo enostaven: izvoljen sem bil kot predstavnik Slovenske skupnosti in na tem mestu bom ostal, dokler Slovenska skupnost ne bo odločila drugače.

MLADIKA: Za Slovence na Tržaškem se je zdelo, da je sedanjí čas skrajno neugoden: Lista za Trst, ki je očitno protislovenska in protislovenska, je koalizirala okrog sebe vse, kar je proti Slovincem in proti Jugoslaviji. Pa vendar: SSK se nikoli v zgodovini ni imela na Tržaškem toliko pozicij kakor prav danes: odbornika na tržaški občini, odbornika na tržaški pokrajini, odbornika v Zdravstveni enoti, predsedstvo ene komisije na Deželi. Nazadnje je prišlo še do Tvoje izvolitve za župana. Kakšno težo ima vse to? Koliko vse te pozicije lahko koristijo celotni slovenski narodni skupnosti na Tržaškem? Kaj bi odgovoril na primer tistim, ki trdijo, da se borite samo za stolčke? Ali je možno v politiki in v našem sistemu boriti se za kaj drugega kakor za stolčke? Ali ne laže, kdor se spušta v politično igro in obenem trdi, da se ne bori za stolčke?

BREZIGAR: Politična igra je obenem tudi igra za stolčke samo zato, ker je edino s teh »stolčkov« možno res voditi politično delo. Italijanska ureditev pač to skorajda narekuje. Ne gre torej za nikakršen boj za stolčke zaradi stolčkov samih, ampak za stvarna prizadevanja za doseg čim večjih uspehov s pozicij, ki jih imamo. Našega dela torej ne gre ocenjevati po tem, koliko »stolčkov« smo si priborili, ampak po tem, kaj smo na teh »stolčkih« naredili. Mislim, da je treba v tej luči gledati na posamezne politične izbire, ki so bile narejene v zadnjem letu in mnenja o uspehih verjetno niso enaka za vse. Vendar je treba tu povedati, da smo se v Nabrežini znašli pred težko izbiro: ali smo strogo dosledni in prepustimo občino italijanskemu nacionalnemu bloku ter preidemo v opozicijo, ali pa ugriznemo v jabolko tega zavezništva. V opoziciji bi ne dosegli ničesar, prepričan sem, da bomo v večini vsaj nekaj dosegli. Vsekakor pa ima ta naša prisotnost v številnih izvoljenih organih veliko težo, saj s svojo prisotnostjo aktiviramo prizadevanja za naše slovenske probleme, čeprav z različnimi uspehi. V opoziciji pa bi se vtopili v morju močnejše in bolj demagoške opozicije, ki jo vsi dobro poznamo. Pa tudi sicer se za našo stranko postavlja vprašanje zavezništve drugače kot za vse državne stranke. Mi ne odločamo na osnovi vsedržavnih usmeritev ali po nalogu rimskih vodstev. Mi o zavezništvih odločamo na osnovi intereso slovenske manjšine in videli smo, da so bila za Slovence daleč najbolj negativna tista obdobja, ko smo bili vsi potisnjeni v opozicijo.

MLADIKA: Nekateri imajo pomisleke glede regulacijskega akta, predvsem kar zadeva Sesijski zaliv. Govorijo tudi o velikih špekulacijah in manevrih. Ker si regulacijski načrt že v prejšnji upravi v koalicijski SSK-KP-PSI pripravil Ti, kaj bi odgovoril na take očitke?

BREZIGAR: Tudi sam imam velike pomisleke o Sesijskem zalivu: za nas Slovence je zelo važno, da tam ne pride do novih množičnih

naselitev in Slovenska skupnost na take rešitve ne bo pristala. Vendar pa je enako nevarno pustiti zaliv v takem stanju, kakršno je danes. Osnovni zakon fizike, po katerem neko telo ne more stati tam, kjer stoji drugo, mora biti šola za nas vse: zaliv je treba urediti, treba ga je turistično opremiti v teh petih letih, ko imamo še občino v rokah. Potem ne bo šel nihče rušiti tega, kar bo zgrajeno, če pa v teh petih letih ne bo zgrajenega nič, bo kaj lahko sprejemati drugačne izbire, če bi se zgodilo, da bi Slovinci čez pet let ne imeli več možnosti sodočanja v občini.

MLADIKA: Poleg Sesijskega zaliva, kateri so še drugi večji problemi in projekti občinske uprave, ki ji boš načeloval?

BREZIGAR: Cela vrsta problemov je tu. Mislim, da moramo predvsem paziti na enakomeren razvoj našega ozemlja, torej tudi na razvoj naših kraških vasi. Nova razsvetljava, ki je bila izvedena v zadnjih letih prav na predlog naše stranke mora biti le prvi znak modernizacije, ki je nujno potrebna, da prebivalci naših kraških vasi ne bodo imeli več občutka, da so državljanji druge kategorije in da je vsa skrb občine uperjena v spodnje vasi. Poleg tega moramo biti zelo pozorni na vprašanje sožitja med Italijani in Slovenci, ki pa se mora razvijati na enakopravni ravni, kajti sožitja ni mogoče graditi samo enosmerno, kot bi hoteli nekateri.

MLADIKA: Med dolgiimi pogajanjimi smo večkrat brali o obnovitvi prejšnje »domače« uprave s socialisti in komunisti. Kaj ste mislili z nazivom »domača« uprava: slovensko upravo?

BREZIGAR: To je v bistvu etiketa, ki ima zgodovinsko ozadje. Slovenska skupnost je odklanjala etiketo »levičarske« uprave in torej etiketo »rdečega pasu« okoli Trsta, ker je sama stranka širokih obzorij in zbira v svojih vrstah ljudi, ki jih družijo narodna pripadnost in ne ideološka opredeljenost. Slovenska skupnost je tudi odklanjala etiketo »napredne« uprave ker misli, da nima nobena stranka pravice, da si lasti ta naziv: naprednost je treba soditi po delu in ne po strankarskem predznaku. Naziv »domača uprava« pa je nastal takrat, ko je bilo treba izbrati med sodelovanjem s priseljenci ali sestavo uprave v okviru avtohtonega prebivalstva. Kar zadeva širše pojmovanje vloge Slovincem v občini, je ta definicija osnovana na dejstvu, da smo skoraj vsi Slovenci združeni v strankah, ki so sestavljale prejšnjo upravo. Slovinci smo v občini avtohtono prebivalstvo, domačini, in od tod definicija domače uprave. Ker si Slovenska skupnost povsod (in ne samo v Nabrežini) prizadeva za čim širšo akcijsko enotnost med Slovinci, se je torej zavzemala za obnovo te domače uprave. Kar pa zadeva stanje v občinskem odboru, gre zgolj za etiketo, konvencionalno ime. V prejšnji »domači« upravi s komunisti sta sedela dva istrska begunca in pet domačinov, od katerih en Italijan in štirje Slovenci; v sedanji upravi sedita dva istrska begunca in pet domačinov, od katerih dva Italijana in trije Slovenci. Kdo torej lahko pove, katera uprava je bolj domača? Definicija domače uprave je torej vezana na prebivalstvo in ne na politično zavezništvo.

MLADIKA: Se vam ne zdi, da so bila pet-mesečna pogajanja za občinsko upravo le nekoliko predolga, saj se državne krize rešijo v nekaj dneh? In za Slovensko skupnost ali ne bi bilo bolje, da bi šla takoj v sedanjo koalicijo, saj je bilo tako jasno, da socialisti ne bodo šli v koalicijo s komunisti. Tako ste pravzaprav pustili vse zasluge za sedanjo koalicijo Socialistični stranki?

BREZIGAR: Vprašanje zase je, ali gre res za zasluge, a o te nem bom govoril. Socialistična stranka je svojim volivcem zagotovila drugočno koalicijo, socialističnega župana in italijanskega župana. Socialističnega župana ni dobila, prav

tako ne italijanskega župana. Hotela je torej izpolniti vsaj dano obvezo o spremembi koalicije. Slovenska skupnost, ki je na osnovi želja svojih volivcev predlagala obnovitev prejšnje koalicije in slovenskega župana (ne pa nujno župana Slovenske skupnosti), je morala pač pri eni točki popustiti. Pa tudi tega ne bi naredila, ko bi ne ugotovila, da obstaja resna nevarnost, da izbirjo (v okviru manjšinske koalicije) socialisti vse, za kar so si prizadevali, pa čeprav samo za kratek čas. Tega nismo mogli dopustiti, kajti odgovornost bi bila prevelika.

MLADIKA: Čeprav je bila iz koalicije izključena Lista za Trst, se nam zdi, da tudi sedanja koalicija z DC in PSI ni prav nič naklonjena Slovencem. Kot nosilec slovenskih problemov in teženj je SSK v sedanji koaliciji pravzaprav zelo osamljena.

BREZIGAR: To, da je Slovenska skupnost osamljena, kadar gre za vprašanja manjšine, je dejstvo, na katerega smo navajeni. Nanj smo navajeni tudi v drugih zavezništvi, saj nismo

še pozabili dolgotrajne polemike o naravnih parkih in o varianti regulacijskega načrta, ki smo jo v zadnjih dveh letih vodili s komunistično partijo. Morda bo sedaj res nekoliko težje, vendar pa je treba poudariti, da so naši novi partnerji v celoti sprejeli politični program Slovenske skupnosti, kar je pomembno jamstvo, da bo mo ta program tudi izvajali.

MLADIKA: Ob vstopu v Slovensko skupnost kot pripadnik Slovenske leveice si predstavljal tisti del slovenskih levitarske opredeljenih Slovencev, ki so se uprli vključevanju v italijanske stranke in ustanovili Slovensko levico. Kaj ostaja danes od te samostojne grupacije. Zdi se, da je popolnoma izhiral?

BREZIGAR: Od te samostojne grupacije ostaja osnovna ideja, da se Slovenci, ne glede na politično oziroma svetovnonazorsko opredeljenost, zbiramo v samostojni stranki. Slovenska levica je verjetno izginila tudi zato, ker je včasih posvečala preveliko pozornost dogajanjem izven našega zamejskega miljeja, kar ne more biti prvenstvena naloga slovenske zamejske politične organizacije. Vendar pa bi ne soglašal, da je ideja shirala: nasprotno, z nastankom Slovenske leveice in opredelitvijo velike večine njenih predstavnikov za Slovensko skupnost je tudi Slovenska skupnost pridobila večjo širino svojega obzorja; to je pomagalo k premostitvi nekaterih defnicij, ki so bile za stranko že takrat netočne, a jih je nam nenaklonjena propaganda širila med javnim mnenjem. Skratka, mislim, da je bila Slovenska levica nujna pot k ustalitvi vloge Slovenske skupnosti kot stranke, ki hoče združevati vse Slovence na osnovi načela, da lahko le preko samostojnega političnega nastopa izborimo svoje zakonite pravice.

----- 00000 -----

VELIKA SLOVESNOST V KOJSKEM.

V nedeljo 15. novembra je Kojško sprejelo v svojo sredo prelata Andreja Simčiča- sicer doma z bližnjega Huma- in se z njim radostilo ob pomembnem jubileju 50 letnice mašniškega posvečenja. Ni bil to zgolj praznik Kojšča nov, marveč je bilo to iskreno slavlje vseh Brd in Bričev. Tega dne ni bilo med Brdi meje. Tako je izpričal že mogočni združenji zbor, ki je za vzlet prostor pred oltarjem in je tako nekako udeleženi željo po srečanju, sodelovanju vseh Brčev. Nedvomno je visoko povzdignil službo božjo. Vodil ga je mladi dirigent Podversič, na stari harmoniji pa je z izkušeno roko ubiral pobožne zvoke Herman Srebernič.

Pa tudi do zadnjega kotička nabita kojščanska cerkev je bila živa priča veselja in radosti vseh Brčev, ki so se zgrnili okoli svojega zaslužnega in premočrtnega božjega služabnika Andreja Simčiča. Na tak način so mu hoteli izraziti svoje zadovoljstvo, pa tudi zahvalo za njegovo polstoletno žrtvovanje. Prelatovo življenje je bilo namreč ena sama velika žrtev: življenje posvečeno Bogu in narodu! Bil je zato preganjan in žaljen, zaprt je bil dvakrat v času črnega fašizma, enkrat v obnovljeni domovini. Vendarle, kakor je sam v nagovoru vse preprosto povedal, je zadovoljen in če bi bilo treba vse to na novo prehoditi ne bi okleval niti trenutek.

V prijetnem srečanju po službi božji, ki je sledilo v farovžu in so ga pripravile skrbne kojščanske gospodinje, se je seveda še dolgo razlegala naša pesem.

Stevecjanci se z drugimi Brici radujemo s prelatom Simčičem in želimo, da bi s svojo prodorno besedo še dolgo bodril naš rod tu ob Soči.

K&J VSE BO POČEL UMNI GOSPODAR V MESECU JANUARJU!

V VINOGRADU

Pripravimo letni program dela, pregledamo in popravimo orodje in opremo ter naredimo seznam potrebnega materiala. Gnojimo z osnovnimi hranili, predvsem na težji zemlji. Za gnojenje uporabljamo enega od kompleksnih mineralnih gnojil za vinograde (vinogradniški nitrofoskal).

Hlevski gnoj je potrebno zaorati.

Za obnovo vinograda moramo zemljo pravočasno rigolati in si priskrbeti trsne cepljenke, hlevski gnoj in mineralno gnojilo za založno gnojenje (foskal).

Rez vinske trte je zelo zahtevno delo, lahko ga izvajamo le v sončnih dneh.

V KLETI

Dolivamo vino v sode ter poskušamo vino v posameznih sodih.

V SADOVNJAKU

Če temperature niso pre nizke, obrezujemo in čistimo sadno drevje. S cepilno smolo sproti mažemo večje rane.

NABAVLJAMO sadne sadike, pripravljamo jame za sajenje. Če je vreme ugodno, priporočamo sajenje.

Če zemlja ni zmrznjena in če ni snega, gnojimo s hlevskim gnojem, dobrim kompostom in mineralnim gnojilom.

V ZELENJADNEM VRTU

Popravimo in izpopolnimo ustaljen setveni program za zelenjavni vrt. Nabavimo potrebno seme. Pri starem semenu, ki ga imajo na zalogi, preizkusimo kalivost.

Dopolnimo vrtno orodje in nabavimo zaščitna sredstva.

Posebna komisija goriske Trgovinske zbornice je v informacijo postavila cene briškemu vinu za mesec oktober takole: (se razume vino DOC)

Merlot	za hl	od	£. 170.000	do	£. 200.000
Kabernet Franc			210.000		230.000
Crni pinot			210.000		230.000
Tokaj			180.000		200.000
"Collio"			180.000		200.000
Malvazija			180.000		200.000
Rizling ital.			210.000		230.000
Beli pinot			210.000		230.000
Sauvignon			230.000		250.000
Traminc			230.000		250.000
Sivi pinot			230.000		250.000

TONČE IN PEPČE.

TONČE : Bližamo se koncu leta. Tudi to "črno" leto 1985 je tako že skoraj za nami. Craxi, predsednik vlade obljublja in zatrjuje, da italijanska ekonomija gre dobro Najbrž mu gre verjeti in smo zatoorej za bodočnost lahko brez skrbi.

PEPČE: Ma, jest ne vem če je vse taku lepu. Ti socialisti praveji kejsenkrat tudi bale.

TONČE: Že, že. Ampak Craxi se je oddaljil od komunistov, od pravega marksizma.

PEPČE: Kraksi, Kraksi, marksizem, se mi napuneš glavu, da mi bo pukenla. Beži počasi. Rezloži mi usaj kej je tisti realni socializem!

TONČE: E, to je dandanes težko razložiti, ko je toliko vrst socializma.

PEPČE: Ma mene se zdi, tudi če sem bolj šveh u pameti, da smo zdej u Štverjenu v pravem realnem socializmu.

TONČE: Zakaj?

PEPČE: A nisi neč premislu?

TONČE: Kaj naj bi premislil?

PEPČE: Praveš, da si brihten! Ma se mi zdi, de si trombolo! Lej u Ameriki, Nemčiji, tu je u takurečenah zahodnih demokracijah keder ceste majo luknje asfaltireji celu cestu na novo. U realnem socializmu, beži u Romunju, Poljsku, Češku en taku naprej, beš vidu, da namesto asfaltiret cele ceste, poflikeji samo luknje.

TONČE: Zdej se mi pozdeva kako misliš!

PEPČE: A, se ti dozdeva, a! Naša napredna uprava-občinska ne- je začela po cesti fliket luknje. Videš, en smo u realnem socializmu tudi mi: ku revež, ki hlače zaflika, keder ne mure kupt novih.

Tu pišeji samo za heci

17. LETNIK ŠTEVERJANSKEGA VESTNIKA

Ob izteku letošnjega leta je prišel tudi za Števerjanski vestnik čas ob računov. Kar hitro lahko rečemo, da je bilo letošnje leto za naš list kar u spešno. Izšlo je namreč devet števil (skupno s to, decembersko), kar sovpa da s količino izdanih števil v prejšnjih letih. Strani je bilo 171, kar po meni povprečno 19-20 strani na številko. V tem smislu gre za "rekordno" leto, saj je bilo doslej najuspešnejše -po kvantiteti seveda - leto 1979, ko je Števerjanski vestnik izšel v devetih številkah s 127 stranmi.

Drugi pozitivni dosežek letošnjega leta je v tem, da naš list izhaja v poštnem abonmaju, s čemer smo prihranili precej denarja.

Med tehničnimi novostmi je še uporaba "težjega" papirja (80gr/m^2), kar prispeva k jasnejšemu tisku. Zadnji dve številki smo natipkali z novimi pisalnimi stroji, tako da je sedaj oblika Števerjanskega vestnika čednejša in prikupnejša. V bodoče bi pa bilo idealno, če bi nam uspelo, morda skupaj s kako drugo goriško organizacijo, da bi si nabavili stroj za elektronske matrice. S tem bi zunanja oblika našega lista zadobila občutno boljšo obliko.

Kar se pa vsebine tiče, menimo, da smo ostali zvesti namenu, ki ga je že prvo uredništvo Števerjanskega vestnika začrtalo: poročati in komentirati vaško življenje, tako na kulturnem, političnem, verskem in na vseh drugih poljih vaškega in širšega družbenega življenja. Posebno pozornost posvečamo delovanju društva "Sedej" in skupin, ki so včlanjene v njem. Več pozornosti bi morda morali posvečati Jazbinam. Seveda so pri tem objektivne težave in čim prej bomo morali najti koga, ki bo redno poročal od tu. Jazbinci naj nam zato ne zamerijo in naj vedo, da ko pišemo o Števerjanu in Števerjancih mislimo seveda na celo občino.

Vedno je Števerjanski vestnik imel veliko pozornost do političnih zadev. Vedno je podpiral stranko Slovenske skupnosti in tako tudi letos. Števerjan ce je vestno informiral o političnih razpletih krize na občini, o novonastali povelilni situaciji in poznejših dogodkih. Večkrat je poudaril prav to, česar si kak drugi časopis ni upal zapisati in pri tem morda zbodel koga, ki je bil sicer "nedotakljiv". Resnica pa včasih boli a Števerjanski vestnik se je ne boji.

Sodelavcev Števerjanskega vestnika ni veliko, njih število pa stalno raste. Najvažnejše pa je predvsem to, da gre za zelo mlade ljudi, kar pomeni,

da je bodočnost našega lista zagotovljena. Tudi tisti, ki skrbijo za tehnično opremo, vestno opravljajo svojo nalogo. Bralce pozivamo k aktivnejšemu odnosu do lista, saj bomo radi objavili kako njihovo pismo, kritiko ali članek.

Želimo se ob koncu leta zahvaliti vsem, ki so letos s pisanjem, tehničnim delom ali gmotno podporo pripomogli k rednemu izhajanju tega skromnega, a nenadoma stljivega časopisa.

Damijan Terpin

Iz delovanja dekliškega zbora

Dekliški zbor iz Steverjana je nastopil na letošnji Cecilijanki v Katoliškem domu v Gorici. Še prej pa je popestril proslavo 40-letnice izhajanja Kat. glasa. V programu ima sedaj nastop v Doberdobi, kjer bo skupaj z domačim zborom nastopil na božičnici. V režiji društva "Hrast" se bo vršila 12. januarja 1986.

Dekleta pridno vadijo ob ponedeljkih v Sedejevem domu pod vodstvom Alenke Černic. Večji del dekliškega zbora je sedaj vključen tudi v mešani zbor. Pod vodstvom T. Tozone, si pevke in dirigentka nabirajo tu dragocene izkušnje in nauke, ki jih dopolnjujejo še pri dekliškem zboru. Že v prejšnji sezoni so si priskrbele lepe dolge bele obleke, ki prispevajo h temu, da je slika na odru prikupnejša.

Pevcev in pevk v Steverjanu torej ne manjka. Bodimo veseli nad tem, saj nas bodo vsi še marsikdaj s svojim lepim izvajanjem prav gotovo razveselili.

-----oooooooo-----

Slovesna polnočnica

Cerkveni zbor se že dalj časa pripravlja na polnočnico. Želja vseh je bila, da bi letos pripravili s posebno skrbjo program pesmi za polnočni mašo. Tako so skupaj z dirigentom izbrali latinsko mašo s slovenskimi božičnimi motivi. Pripravljajo pa tudi širok program božičnih pesmi. Gre za stare in priljubljene božične motive, brez katerih si sploh ne moremo predstavljati tega praznika. Zbor pa bo izvajal tudi nekaž skladb sodobnih avtorjev. Tako bo zadovoljil vse. Zapisali smo že, da je priprava pevskega zbora na letošnji Božič res skrbna. Pevci redno prihajajo k vajam, zato bi tudi nastop moral biti dober. Vzeti ga je treba kot nastop na katerikoli prireditvi ali reviji. Zgrešeno je namreč mnenje, da je petje v domači cerkvi manj važno.

V to je globoko prepričan dirigent Herman Srebernič, isto pa velja za Tomaža Tozona, ki bo letos vodil božični nastop, Herman pa bo spremljal na orgle. Prav je zato, da se polnočnice polnoštevilno udeležimo in v pravem božičnem duhu skupno praznujemo jausovo rojstvo.

D.T.

----------ROJSTVO

Dne 12. decembra 1985 se je rodila Serafino Michela. Staršem Salvatoreju in Claudiji Serafino čestitamo, mali Micheli pa želimo vso srečo.

----------SMRTI

Dne 4. 11. 1985 je umrla naša vaščanka Rožič Matilda. Stara je bila 81. let. Stanovala je v Ščednem.

Dne 8. decembra 1985 je umrl Rožič Jožef. Rodil se je leta 1916 v Lju - bliani.

Svojcem izrekamo sožalje, pokojnim pa želimo večni mir in pokoj.

7.400 milijonov za smeti -- ŠTEVERJANU NIČ ??

Pred dnevi je deželna vlada dodelila osemnajstim občinam in ustanovam 7.400 milijonov za njih smetarske službe. V Števerjanu se še ni polegel glas o nedavnem povišanju, ki so ga dolžni občani za odnašanje smeti in ga je uvedla nova občinska uprava in župan Humar, čes, da oblasti (dežela ali država) za to službo ne dajo nič in da si morajo te stroške poravnati občani sami. Kako so take trditve, ki smo jih slišali od naših občinskih oblasti brez vsake osnove nam že tako hitro dokazuje ta deželni ukrep. Med občinami, ki so bile dolžne deželnega prispevka seveda ni Števerjana. Pomoč so dobile tudi nekatere naše sosede kot so Moš, Marjan, Gradišče itd...

Kdo je kriv, da naša občina ni dobila nič?

Se ni nihče pozanimal? Je bila narejena tozadevna prošnja?

Ma ta vprašanja pričakujejo Števerjanci odgovora.

Upamo le, da je vse to kar pišemo odveč in naši občinski upravitelji niso ponovno tudi ob tej priliki ----- zaspali!
Napredni lipar

O NEKATERIH JAVNIH DELIH.

Te dni je občinska uprava mašila nekatere velike luknje po števerjanskih cestah. Čeprav je delo opravilo števerjansko podjetje za vestnostjo in je skušalo čimbolj dobro narediti svojo nalogo in s tem vsaj delno omiliti nevšečnosti vaščanov, moramo opozoriti na skromno rešitev, ki jo je občinska uprava podvzela. Naše ceste namreč potrebujejo vse bolj radikalnejših rešitev! Upamo, da bo pokazala občinska uprava več zanimanja za ta problem.

Poprainski upravi je baje ostalo kakih 70 milijonov lir pri ureditvi Pušče in Dvora. Upamo, da bo pokrajinska uprava ravnala modro in asfaltirala s tem denarjem kak kos ceste, ki je v slabem stanju.

Pričakujemo tudi, da bo Drška gorska skupnost kmalu začela z deli pri ureditvi mosta v Ščednem in z ureditvijo ceste k Aščevim.

Plazovi na cesti po Valerišču za zavzemajo take dimenzije, da so prava nevarnost za voznike. Tudi tu pričakujemo vočjo zavzetost odgovornih občinskih ljudi.

NOVI GOSTILNİČARKI

Govori se po Števerjanu, da bosta Cvetko Gabrovec in zana Erika pustila gostilno v Dvoru, ki naj bi jo prevzela v režijo gospa Bednar Zvonka por. Koršič in gospa Podversič Darja por. Susai.

Žal nam bo po prijazni Eriki in mozu, ki sta zadnja leta v Dvoru prijazno sprejemala goste in bila na voljo za usluge.

Novina gostilničarkama želimo pa obilo uspeha!